

Lapvég

Jó, ha az embert szeretik. Nem mindegy persze, hogy kik azok. Hogy a jók vagy a rosszak, az okosak vagy az ostobák, a szépek vagy a csúnyák szeretik. A hét végén Tápén volt módon ezen eltöprengeni. Összegyűlt ott tudniillik vagy ötvenhatvan hölgy, de többnyire férfiú, hogy megünnepeljen egy hatvan éves, szemüveges, csöndes, zavarodottan oldalt pislogó fehér inges urat. A vendégek többnyire írók, kritikusok, irodalmárok. Nem kimondotta a magyar irodalom harmadvonala képviseltette magát a hosszú asztal körül, ha ez jelent valakinek valamit. Ott ültek – ha akarod így – a népiesek, de ott ültek az urbánusok is. Ott ültek – ha akarod így – a népnemzetiek, de ott ültek a liberálisok is. Ott ültek a fiatalok és ott ültek az öregebbek – hatvanig persze. Ott ültek az avantgarde-ok és a posztmodernekek, de ott ültek a konzervatívok is. A barátok, a tanítványok vagy a szakukat annak – barátjának, tanítványának – vallók ültek ott. Emberünk meg csak szerénykedett, hogy nem biztos, hogy maga a modell valóban olyan szép, mint az itt megfestődő kép, mármint ő, kvázi tehát mindezt nem érdemli meg, s ezt olyan emberi őszinteséggel mondta el, hogy senki nem hitte el egyetlen szavát sem, de nagyon jól állt neki, ebben megegyezhetünk.

Ilia Mihály, az életében legendává különösödött hajdani Tiszatáj-főszerkesztő, egyetemi oktató, most nem tudott elbújni a reá irányított fények elől. Forgatott a televízió, felé emelkedtek a poharak, az arcok, a kezek, a szavak is róla szóltak ezen az estén. E sorok írója azon tűnődött az asztal sarkán, vajon mire gondolhat mindeközben a *Mester*. Belelátja-e még a kamaszkorból alig kinőtt egyetemistákat ezekbe a mostani hírességekre, akik azért lehetnek mára annyira gögősek, hogy csak kevés ember előtt emelik meg a süvegüket? Emlékezik-e a távolabbi – és immár a közelebbi – múlt megaláztatásaira? Hiányoznak-e neki az elhűtlenedett, az őt a kurzus- és pozícióváltások mentén rugalmasan/durván megtagadók? Akarná-e, hogy a sárdobálók lássák most, hogy a levitézlett funkciók lássák most, hogy a nyomában lihegő gáncsolóművészek lássák most... írók pajzsára emelve – kiket védett és rejtett és biztatott azokban a bizonyos rossz időkben, amikor persze neki is védelemre, elrejtésre és biztatásra lett volna leginkább szüksége –, akik legalább így, szűk-maguk között igazságot szolgáltatnak neki a sok méltatlan és ostoba bántásért, miket másoktól, nem ritkán miattuk, el kellett szenvednie. Persze, de hogy akarná hogy lássák, miért is, vannak dolgok és személyek, amikről és akikről fölösleges bármiféle beszéd, illetve amiknek/akiknek a jelenléte semmilyen formában nem jelent semmit. Azon kívül, ha akarná, azok mit látnának? Egy csomó jókedvű, poharazgató embert a tápéi Aranylabda vendéglőben. Ez nekik nem jelentene semmit, legfeljebb annyit, hogy a dolog módfelett gyanús.

Hírlik, amikor Fűzi főszerkesztő elvitte neki a Forrás szeptemberi *Ilia-különszámát* Szegedre (benne a neki ajánlott versekkel, szövegekkel, a neki szentelt gondolat-sorokkal), Miska (a Mester és a Professzor és az Örökös Főszerkesztő) riadt kíváncsisággal és leplezetlen érdeklődéssel kezdte el forgatni azt, majd lehanyatlott a foteljába, és felkiáltott: Úristen, én is hiú vagyok! Gondolnám, hatvan évenként ezt ő is megengedheti magának.

Zalántibor